

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce **A. F.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavou Šafránkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Mezibranská 19, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2008, č. j. 44 Ca 71/2007 – 93,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2008, č. j. 44 Ca 71/2007 – 93 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také stěžovatel) včasnou kasační stížností brojí proti shora uvedenému usnesení Krajského soudu v Praze, kterým krajský soud odmítl jeho návrh na zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/787/05/Ad (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a prvoinstančního rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu, ze dne 22. 12. 2004, č. j. SÚ 3459/200/L.

Krajský soud odmítl návrh stěžovatele na zrušení rozhodnutí žalovaného a prvoinstančního správního orgánu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu, že návrh byl podán opožděně, neboť v řízení bylo bezpečně prokázáno, že

stěžovatel, kterému žalovaný druhoinstanční rozhodnutí doručil již dne 18. 4. 2005, podal žalobu až dne 18. 6. 2007 a zmeškání lhůty nelze v souladu s ustanovením § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout.

Stěžovatel usnesení krajského soudu napadl včas podanou kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel konkrétně namítá, že závěr krajského soudu, že lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného uplynula marně, je nesprávný, protože vychází z nesprávně stanoveného počátku jejího běhu. Dle stěžovatele mu totiž rozhodnutí správního orgánu nebylo oznámeno doručením písemného vyhotovení ani jiným zákonem stanoveným způsobem, a to ani dne 18. 4. 2005, ani nikdy poté. Lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu tak dle stěžovatele nepočala nikdy běžet.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti tomu, že krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvádí, že v průběhu řízení bylo bezpečně prokázáno, že rozhodnutí správního orgánu bylo stěžovateli doručeno dne 18. 4. 2005, přestože z obsahu odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu není zřejmé, v kterém důkazu má toto nejasné skutkové zjištění stran okamžiku doručení správního rozhodnutí stěžovateli oporu. Stěžovatel uvádí, že v rozhodném období byl vázán pracovními povinnostmi v Itálii a na adrese svého trvalého pobytu se tak v době doručování nemohl zdržovat a rozhodnutí správního orgánu osobně nepřevzal, proto nahlédl prostřednictvím svého právního zástupce do spisu krajského soudu a zjistil, že ve spisu chybí jakýkoliv důkaz o tom, kdy a jakým způsobem mu mělo být rozhodnutí správního orgánu doručeno.

Krajský soud se tak dle stěžovatele otázkou řádného doručení rozhodnutí správního orgánu nezabýval, přestože stěžovatel v průběhu správního řízení na tento nedostatek upozorňoval a spokojil se pouze s tím, co bylo obsaženo ve správním spise – Oznámení žalovaného o nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného adresované správnímu orgánu I. stupně.

Pokud by krajský soud za účelem zjištění skutkového stavu ohledně doručování stěžovateli, které je nezbytné pro následné posouzení zachování lhůt k podání žaloby proti nezákonnému rozhodnutí správního orgánu, opatřil důkazy svědčící o tom, zda správní orgán při doručování postupoval v souladu s § 24 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, a poté je správně vyhodnotil, nemohl by dojít k jinému závěru než, že stěžovatel se od 1. 4. 2005 do 30. 4. 2005 v místě svého bydliště dlouhodobě nezdržoval, a tudíž mu rozhodnutí nemohlo být doručeno řádně.

Jako důkaz stěžovatel předložil „Čestné prohlášení A. R. ze dne 23. 5. 2008“, ve kterém tento prohlašuje, že dne 1. 4. 2005 až do 30. 4. 2005 byl se stěžovatelem v Itálii jako tlumočnick z důvodu, že stěžovatel neovládá cizí jazyky.

Stěžovatel v kasační stížnosti argumentoval také ohledně splnění podmínky přípustnosti kasační stížnosti spočívající v tom, že stěžovatel neopřel svou kasační stížnost jen o důvody, které neuplatnil před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Poukázal přitom na argumentaci uvedenou v nálezu III. ÚS 93/06 ze dne 17. 5. 2007, dle které kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tím, s jakým rozhodnutím je spojen (o odmítnutí návrhu), činí nemožným, aby byl uplatněn již v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, protože se důvod nepřipustnosti o něj opřené kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 4, in fine, s. ř. s. neprosadí.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že napadené usnesení krajského soudu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a důvod k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl dán, neboť žaloba byla podána opožděně.

Dle žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje má závěr krajského soudu oporu v listinách, které byly podkladem pro vydání usnesení krajského soudu. Ve správním spise je založen doklad o doručení rozhodnutí o odvolání stěžovateli. Při doručování rozhodnutí nebyl stěžovatel v místě svého bydliště poštovním doručovatelem zastižen, a proto byla zásilka dle záznamu na obálce uložena dne 8. 4. 2005 na poště v Rudné. Zásilku si mohl stěžovatel vyzvednout v 10ti denní lhůtě po uložení, a protože se tak nestalo, 10. dnem, tedy dnem 18. 4. 2005 mu písemnost byla doručena tzv. náhradním doručením. Námitka stěžovatele, že v době uložení zásilky na poště se údajně v místě svého bydliště od 1. 4. 2005 do 30. 4. 2005 nezdržoval, z důvodu pracovního pobytu v Itálii, byla uplatněna poprvé až v podané kasační stížnosti. Stěžovatel přitom prostřednictvím svého právního zástupce rozhodnutí o odvolání žalovaného ze dne 1. 4. 2005 v minulosti napadal cestou mimořádného opravného prostředku, návrhem na obnovu řízení dne 25. 8. 2005, o kterém žalovaný rozhodoval rozhodnutím ze dne 4. 1. 2006 ÚSŘ/4024/05/Ad/UK, tak, že návrh na obnovu řízení zamítl. Toto rozhodnutí bylo později stěžovatelem napadeno odvoláním u Ministerstva pro místní rozvoj, který odvolání zamítl jako opožděné rozhodnutím ze dne 24. 1. 2008 č. j. 9648/2006-83/679. U žádného z uvedených podání stěžovatel nenamítal, že při doručování rozhodnutí žalovaného se v místě svého bydliště nezdržoval, a že nemohla nastat fikce doručení. Žalovaný tuto námitku, uplatněnou stěžovatelem poprvé až během řízení o kasační stížnosti, považuje za účelovou.

Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Nejvyšší správní soud v dané právní věci nebyl vázán jen důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s., věta před středníkem), ale zabýval se i přezkoumatelností (§

109 odst. 3 s. ř. s., věta za středníkem) napadeného usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, i když pro jiné skutečnosti, než stěžovatelem uváděné.

Podle obsahu argumentace uvedené v kasační stížnosti stěžovatel nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu spatřuje v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem a také v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v jiné vadě řízení před soudem stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud se otázkou řádného doručení rozhodnutí správního orgánu nezabýval a spokojil se pouze s tím, co bylo obsaženo ve správním spise, konkrétně s oznámením žalovaného o nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného adresovaném správnímu orgánu I. stupně.

Z obsahu správního spisu založeného v soudním spisu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/787/05/Ad zamítající odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu ze dne

22. 12. 2004, č. j. SÚ 3459/200/L, jako nepřipustné, doručoval žalovaný stěžovateli na jeho adresu: M. 709, 252 19 R. – doporučeně. Zásilka byla žalovanému vrácena jako nedoručená s relací pošty, že adresát nebyl zastižen, zásilka byla oznámena, avšak nevyzvednuta. Z obsahu vrácené zásilky nevyplývá, že by se stěžovatel v době doručování v místě doručování nezdržoval. Žalovaný proto vycházel z fikce doručení svého rozhodnutí a vyznačil na něm, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 4. 2005. Z této fikce vycházel i krajský soud. Námitky žalobce uvedené v kasační stížnosti, že v obsahu spisu Krajského soudu v Praze (zřejmě sp. zn. 44 Ca 71/2007) chybí jakýkoliv důkaz o tom, kdy a jakým způsobem mu mělo být rozhodnutí správního orgánu doručeno, neodpovídají skutečnosti.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že stěžovatel podal dne 25. 8. 2005 návrh na obnovu řízení ukončeného rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje dne 1. 4. 2005, pod č. j. ÚSŘ/787/05/Ad, podle § 62 odst. 1 správního řádu. O jeho návrhu rozhodl Krajský úřad Středočeského kraje dne 4. 1. 2006, č. j. ÚSŘ/4024/05/Ad/UK takto: „Návrh na obnovu řízení ukončeného rozhodnutím zdejšího správního orgánu č. j. ÚSŘ/787/05/Ad ze dne 1. 4. 2005, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání A. F. a potvrzeno rozhodnutí, která vydal Městský úřad Slaný, stavební úřad dne 22. 12. 2004 pod č. j. SÚ 3459/200/L, jímž byla EKVITĚ OIL s. r. o., nám. Sítná 3105, Kladno, kterou zastupuje JKP-projektování, M. Červenky 1190, Čelákovice, povolena stavba ČS PHM na velké odpočívce I/7, kiosek, úložiště PH se zastřešením, komunikace, zpevněné plochy, dešťová kanalizace, splašková kanalizace, přípojka vody, venkovní osvětlení, sadové úpravy, na pozemku parc. č. 184/10,184/13,184/14 v katastrálním území Kvíc, se zamítá.“ V odůvodnění správní orgán uvádí, že jeho rozhodnutí ze dne 1. 4. 2005 č. j. ÚSŘ/787/05/Ad nabylo právní moci dne 18. 4. 2005.

Žalobu u Krajského soudu v Praze podal stěžovatel dne 18. 6. 2007. Tu směřoval proti rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu ze dne 22. 12. 2004 č. j. SÚ 3459/200/L. Jako žalovaného označil Městský úřad Slaný. V žalobě tvrdil, že napadené rozhodnutí mu nebylo nikdy doručeno. V žalobě se zmínil i o tom, že proti napadenému rozhodnutí podal odvolání, toto však bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSŘ/787/05/Ad zamítnuto.

Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 12. 10. 2004 sp. zn. 5 Afs 16/2003 k těmto závěrům: „Jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán I. stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, nejedná se o neodstranitelnou vadu, jež by měla vést k odmítnutí návrhu (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).“

Krajský soud podle odůvodnění napadeného usnesení podle § 69 s. ř. s. v daném případě postupoval a bez dalšího spolupůsobení stěžovatele za žalovaného v napadeném usnesení označil Krajský úřad Středočeského kraje (odbor územního a stavebního řízení) a za předmět přezkumné činnosti označil jeho rozhodnutí ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSR/787/05/Ad. Do dne svého rozhodnutí krajský soud však jednal s Městským úřadem Slaný, stavebním úřadem, jako

s žalovaným. Jemu doručil žalobu a vyzval ho k předložení správního spisu, jeho poučil o procesních právech, jeho vyzval, aby se vyjádřil k tomu, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Jemu, tedy Městskému úřadu Slaný, stavebnímu úřadu, doručil napadené usnesení, přestože v jeho záhlaví označil za žalovaného Krajský úřad Středočeského kraje (odbor územního a stavebního řízení). Krajskému úřadu Středočeského kraje (odboru územního a stavebního řízení) napadené usnesení nebylo vůbec doručeno, stejně tak mu nebyla doručena žaloba. Navíc v daném případě vznikají pochybnosti o tom, zda krajský soud mohl bez dalšího spolupůsobení stěžovatele považovat za žalovaného Krajský úřad Středočeského kraje (odbor územního a stavebního řízení) a to vzhledem k obsahu žaloby, v níž se stěžovatel sice zmínil i o tom, že proti napadenému rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu ze dne 22. 12. 2004 č. j. SÚ 3459/200/L. podal odvolání, které však bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSŘ/787/05/Ad zamítnuto a dále, že nebylo vyhověno ani jeho dalším opravným prostředkům proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSŘ/787/05/Ad, avšak neuváděl žádné skutečnosti napadající toto posléze uvedené rozhodnutí. To znamená, že v daném případě bylo třeba pro nejasnost žaloby odstranit její vady. Odstraňuje-li soud vady žaloby, potom musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy a jednak o tom, jak má vadu odstranit. Toto poučení přitom musí být konkrétní a diferencované v závislosti na individuální charakteristice žalobce, vůči němuž směřuje. Jestliže žaloba stěžovatele nesprávně směřovala proti rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu ze dne 22. 12. 2004 č. j. SÚ 3459/200/L, nikoliv proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSŘ/787/05/Ad, pak zřejmě i proto neobsahovala žádné skutečnosti napadající toto posléze uvedené rozhodnutí. Proto závěr a rozhodovací důvody krajského soudu vyjádřené v napadeném usnesení jsou předčasné. Napadené usnesení krajského soudu je vzhledem k postupu tohoto soudu nepřezkoumatelné a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud připomíná rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009 č. j. 2 As 25/2007 - 118 (uveřejněný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud, mimo jiné, uvedl: Z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka v řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A

naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení,

a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí – neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) – ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“ I když situace uvedená v citovaném rozsudku je částečně odlišná od situace v této souzené věci, nelze závěry v něm učiněné pominout. Nejvyšší správní soud k otázce doručování dospěl v rozsudku ze dne 6. 3. 2009 sp. zn. 1 Afs 148/2008 také k tomuto závěru: „Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými orgány veřejné moci. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický a účelový přístup těchto účastníků,...

Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSR/787/05/Ad, bylo stěžovateli doručováno na jeho adresu. Materiálně se toto rozhodnutí doručované stěžovateli nachází v zalepené obálce ve správním spisu. Zda a kdy bylo toto rozhodnutí stěžovateli doručeno fikcí záleží na posouzení dalších skutečností. Např. obsah správního a soudního spisu naznačuje, že s jeho obsahem i s obsahem rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu ze dne 22. 12. 2004 č. j. SÚ 3459/200/L, se stěžovatel musel seznámit, neboť podal návrh na obnovu řízení, přičemž i z rozhodnutí o tomto návrhu zcela jasně vyplývá obsah rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSR/787/05/Ad i obsah rozhodnutí Městského úřadu Slaný, stavebního úřadu ze dne 22. 12. 2004 č. j. SÚ 3459/200/L. Žalobce sám v žalobě v části IV. nazvané „Řádné a mimořádné opravné prostředky“ uvádí: „Jelikož žalobci nebylo umožněno uplatnit své námitky v průběhu stavebního řízení před prvoinstančním orgánem, podal žalobce bezprostředně po získání informace o vydaném stavebním povolení dne 6. 1. 2005 proti tomuto rozhodnutí odvolání. Toto bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005 pod č. j. ÚSR/787/05/Ad jako nepřipustné zamítnuto, když podle názoru odvolacího orgánu jej nebylo lze považovat za řádný opravný prostředek, neboť bylo podáno osobou, která není účastníkem řízení podle § 59 stavebního zákona. ... Žalobci v důsledku právě uvedeného rozhodnutí Krajského úřadu nezbývalo, než se obrátit na příslušné orgány s mimořádnými opravnými prostředky, jmenovitě na Krajský úřad Středočeského kraje dne 25. 4. 2005 s žádostí o přezkum rozhodnutí v mimo odvolacím řízení, na stejný orgán pak dne 22. 8. 2005 s návrhem na obnovu řízení. Dne 4. 11. 2005 vydal Krajský úřad Středočeského kraje pod č. j. ÚSR/2045/05/Bí sdělení k podnětu na přezkoumání rozhodnutí, v němž žalobce vyrozuměl o odložení tohoto podnětu pro jeho bezdůvodnost. Dne 4. 1. 2006 tentýž úřad zamítl i návrh na obnovu řízení, a to rozhodnutím č. j. ÚSR/4024/05/Ad/UK.“

V žalobě stěžovatel netvrdil, že rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/787/05/Ad, mu nebylo doručeno (zřejmě i z důvodů výše uvedených). Toto tvrzení je součástí až kasační stížnosti, v níž stěžovatel dále tvrdí, že v době doručování rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/787/05/Ad, se nezdržoval na adrese doručování, protože v době od 1. 4. 2005 do 30. 4. 2005 se zdržoval v Itálii a předložil čestné prohlášení A. R. ověřené dne 23. 5. 2008. Dále stěžovatel v kasační stížnosti obecně tvrdí, že nedostatek doručení rozhodnutí Krajského úřadu

Středočeského kraje ze dne 1. 4. 2005, č. j. ÚSŘ/787/05/Ad, namítal ve správním řízení. Nevyjadřuje se však k tomu, na základě jakých poznatků podával jím samým v žalobě označené mimořádné opravné prostředky a nevyjadřuje se ani k tomu, proč podal žalobu až 18. 6. 2007. Správní spis založený v soudním spisu neobsahuje všechny písemnosti podané stěžovatelem v uvedené právní věci ve správním řízení, o nichž správní orgány rozhodovaly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

V Brně dne 31. července 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu